

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθμ. 76 τοῦ 1908

Εισηγητής Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Παράλειψις δηλώσεως τρίτου παρ' ᾧ ἡ κατά-
σχέσις ἀποτελέσματα αὐτῆς.

Ἐνστάσις ἐκχωρήσεως νομίμως προτείνεται
ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως ἐξ ἰδίου δικαιώματος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 353 τῆς Πολ.
Δικονομίας τοῦ 1880 ἡ μὴ δήλωσις τοῦ
τρίτου παρ' ᾧ ἡ κατάσχέσις παντάπασιν
ἢ μετὰ πάροδον τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 352
προθεσμίας, τοιαύτη, δίδωσι δικαίωμα εἰς
τὸ δικαστήριον νὰ θεωρήσῃ ὀφειλέτην τὸν
τρίτον καὶ νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς τὴν
πληρωμὴν τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, δὲν
ἀποτελεῖ ὅμως τεκμήριον νόμιμον μαχητὸν
ἢ μὴ περὶ τῆς ὀφειλῆς τοῦ τρίτου· ἐνταῦθα
καὶ ἂν τὸ δημόσιον τῆς Κρητικῆς Πολι-
τείας οὐδεμίαν δήλωσιν ἐποιήσατο περὶ τοῦ
ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς χεῖρας αὐτοῦ κα-
τασχεθέντος ποσοῦ ὡς ὀφειλομένου τῷ ὀ-
φειλέτῃ τοῦ κατασχόντος Γ. Φαράνδῳ, ἐκ
τούτου δὲν ἐπέεται ὅτι πράγματι ὀφείλεται τὸ
κατασχεθὲν τούτο ποσὸν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου
τῷ Γ. Φαράνδῳ καὶ ὅτι δὲν ἐξεχωρήθη ὑπὸ
τούτου τῆ συζύγῳ τούτου, ἐπομένως μὴ βási-
σιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως
τοῦ ἐκκαλοῦντος, δεχομένου τοῦ δικαστηρίου
τὴν ἤδη γενομένην δήλωσιν ὑπὸ τοῦ Δη-
μοσίου, ὅτι τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἐγέ-
νετο προηγουμένη ἐκχώρησις ὑπὸ τοῦ ὀφει-

λέτου τῆ συζύγῳ του.

Ἐπειδὴ εὐθυνομένου τοῦ ἐκχωρητοῦ
κατὰ τὸ ἄρθρον 815 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος
περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐκχωρουμένου χρέ-
ου· κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκχωρήσεως, νο-
μίμως ὁ ἐναγομενος ἐφεισβλήτος ἐπρότεινε,
καὶ δὴ ἐξ ἰδίου δικαίου, ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα
ἀπαίτησις ἐξεχωρήθη πρότερον ὑπ' αὐτοῦ τῆ
συζύγῳ του πρὸς ἐξόφλησιν χρέους του, μὴ
βάσιμος δὲ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέ-
σεως ὁ συνιστάμενος εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐνστάσις
αὕτη προσβλήθη ἐκ δικαιώματος τρίτου.

Ἐπειδὴ προσβαλόντος τοῦ ἐκκαλοῦντος
καὶ ἐνάγοντος τὸ μνησθὲν ἐκχωρητήριον ὡς
ὑποκρύπτον δωρεὴν μεταξὺ τῶν συμβληθέν-
των συζύγων, οὐκ ὀρθῶς, τὸ δικάσαν Πρω-
τοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν ταύτην τοῦ
ἐνάγοντος ὡς μὴ προσεπικληθείσης καὶ τῆς
τοῦ ἐκδοχέως συζύγου, διότι ἀφοῦ ὀναγόμε-
νος ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατα-
σχέσεως τὸ μνησθὲν ἐκχωρητήριον, ὡς εἴ-
ρηται, νομίμως ὁ ἐνάγων δικαιοῦται κατ'
ἀντένστασιν πρὸ ἐνίσχυσιν τῆς κατασχέσε-
ως του νὰ προσβάλλῃ τὸ ἐκχωρητήριον τοῦ-
ο, μὴ ὑποχρεούμενός παρ' οὐδεμιᾶς διτά-
ξεως νόμου νὰ προσεπικαλέσῃ πρὸς τοῦτο
καὶ τὴν ἐκδοχέα σύζυγον τοῦ ὀφειλέτου.
Ὅθεν μεταρρυθμιστέα κατὰ τούτο καὶ μό-
νον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ διατακτέα
ἀπόδειξις περὶ τῆς ἄρτι εἰρημένης ἀντεν-
στάσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς βῆρος τούτου

καὶ διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἄριθ. 92 τοῦ 1908.

Εἰσηγητῆς Ἄ. Ἀλεξάνδρου.

(Ὅρα ἀποφ. 70 τοῦ 1908)

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 3)16 Μαΐου 1904 ἀπόφασις τῆς Κεντρικῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπῆς, ὀρίζουσα ὅτι δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πᾶσα ἐκχώρησις εἰς τρίτους τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαιουμένων εἰς ἀποζημιώσιν ἕνεκα καταστροφῆς ἐπελθούσης αὐτοῖς, δὲν καθιεροῖ ἀκυρότητα γενικὴν τῶν τοιούτων ἐκχωρήσεων, καθόσον ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῇ, δὲν προέθετο νὰ νομοθετήσῃ ἐν Κρήτῃ, ἀλλὰ χάριν αὐτῶν τῶν παθόντων καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποζημιώσεως τῆς δοθησομένης ἐθέσπισε δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην σχετικὴν ἀκυρότητα τῶν τοιούτων ἐκχωρήσεων, ἐπομένως αἱ ἐκχωρήσεις αὗται ἀπέναντι τῶν συμβληθέντων καὶ παντὸς ἄλλου τρίτου εἰσὶν ἰσχυραὶ συμφῶνως πρὸς τὴν κειμένην νομοθεσίαν τῆς Νήσου. Ὅθεν ἡ ἐνστάσις τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων περὶ ἀκυρότητος τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως τῷ ἐνάγοντι ὑπὸ τῆς Νισρέτ Τζιναλοπούλας τοῦ ἡμίσεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως πηγαζούσης ἐξ ἀποζημιώσεως λόγῳ καταστροφῶν τοῦ ἔτους 1896-1897 μὴ βάσιμὸς ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέα.

Ἄριθ. 94 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἰ. Σαουνάτσος

Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου πρὸς ἀποζημιώσιν διὰ κατάληψιν γηπέδου πρὸς κατασκευὴν πλατείας ἕκτασις αὐτῆς· ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις (Νομ. 322 καὶ 166).

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 332 Νόμου, κατὰ τὸν ὁ-

ποῖον (ἄρθρ. 56) ὁ Δήμος ἀποζημιώνει κατὰ τὸ ἡμῖσι τὰ καταλαμβαίόμενα γήπεδα πρὸς σχηματισμὸν τῶν ἐν ταῖς πόλεσι πλατειῶν καὶ ὀτανἀκόμη ἡ κατασκευὴ τῶν τοιούτων πλατειῶν ἐγκρίνεται ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ οικείου Δημοτικοῦ Συμβουλίου, πρὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁ Δήμος δὲν ἠδύνατο νὰ υποβληθῆι εἰς ὑποχρέωσιν ὅπως ἀποζημιώσῃ γήπεδον καταληφθὲν πρὸς κατασκευὴν πλατείας, ἐκτὸς ἂν ἤθελεν ἀποφασισθῆι ἡ κατασκευὴ διὰ φηφίσματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 166 Νόμου καὶ τῶν ἄρθρων 59 ἐδ. 2 καὶ 60 § 2 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ὑποτιθεμένου ἀληθοῦς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δήμου, ὅτι ἡ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς πρὸ τοῦ Διοικητικοῦ Μεγάρου πλατείας κατάληψις τοῦ γηπέδου τοῦ ἐνάγοντος ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πρὸ τοῦ 332 Νόμου περὶ σχεδίου τῶν πόλεων χωρὶς νὰ προηγηθῶσιν αἱ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι διατυπώσεις, ἤτοι φήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρισις τοῦ Νομάρχου, ἀφοῦ ἐπληκολούθησεν ἡ ὑπ' ἀριθμ. 98 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Χανίων κυρωθεῖσα, ὡς συνομολογεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου, δι' ἧς ὁ Δήμος ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὑπόχρεον πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τοῦ ὡς εἴρηται γηπέδου τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τῶν μεταγενεστέρων τούτων πράξεων ἐπῆλθεν ἐγκρισις τῆς ἔστω μονομερῶς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχειρηθείσης καὶ μὴ ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸν Δήμον ἀφαιρέσεως τῆς ἰδιωτικῆς περιουσίας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὡς εἴρηται πλατείας, ἡ δὲ ἐγκρισις αὕτη, ἀφοῦ διὰ ταύτης ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ νόμιμοι διατυπώσεις, ἤτοι φήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ κύρωσις τοῦ Νομάρχου, ὅσαι ἀπητοῦντο καὶ διὰ τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐγκυρον καὶ ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸν Δήμον ἀπό-

φασιν πρὸς κατασκευὴν πλατείας ἐντὸς τῆς πόλεως, καθίστησιν ἰσχυρὰν καὶ ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸν ἐναγόμενον Δῆμον τὴν ὡς εἴρηται κατάληψιν τοῦ γηπέδου τοῦ ἐναγόντος, οὐδενὸς ὑπάρχοντος λόγου ὅπως μὴ ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐπὶ τῷ νομικῷ προσώπῳ τοῦ Δήμου ἢ ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ κρατούσα ἀρχή, καθ' ἣν, ὅταν ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ἐν ὀνόματι ἄλλου πράξις ἐγκριθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἰσχύει ὡς εἰ ἀρχῆθεν ἐπιχειρήθη δυνάμει ἐντολῆς κατὰ τὸν κανόνα ἐντολῆ ἔοικεν ἢ τοῦ πράγματος ἀποδοχή» οὐδαμῶς δὲ μεταβάλλει τὴν ὀρθότητα τῶν ἀνωτέρω τῶ γεγονόσιν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν γηπέδων ὅσα καταληφθήσαν πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἐν λόγῳ πλατείας, ἀπεξημιώθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, διότι ὡς δὲν κωλύεται ἐκ τούτου ὁ Δήμος, ὡς ἀποφασίσῃ ἤδη τὴν κατάληψιν καὶ ἐτέρων γηπέδων πρὸς ἐπαύξησιν τῆς πλατείας ταύτης, περιλαμβανομένης ἀναμφισβητήτως ἐν τῷ ἐγκριμένῳ τῆς πόλεως σχεδίῳ, οὕτω δικαιούται καὶ νὰ ἐγκρίνη τὴν ἤδη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν γενομένην ἔργῳ ἀφαιρέσιν ἰδιωτικῶν γηπέδων, ἀρκεῖ ὅτι, ὅτε ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω 98 τοῦ (1905) ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Χανίων καὶ ἡ ἐγκρίνουσα ταύτην πράξις τοῦ Νομάρχου δὲν εἶχεν ἐτι συντελεσθῆ ὀριστικῶς ἢ ἀπαλλοτριώσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται γηπέδου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, μὴ προβαλλόντος τοῦ Δήμου, ὅτι εἶχεν ἤδη τηρηθῆ ἢ διαδικασία τοῦ 335 Νόμου, μεθ' ἣν καὶ μόνον συντελεῖται ἢ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπαλλοτριώσιν, οὐδ' ὅτι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νομοῦ τούτου 335 κατὰ σύμβασιν μετὰ τοῦ ἰδιώτου εἶχεν ἀπαλλοτριωθῆ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τὸ ἐν λόγῳ γηπέδον, ὅτε καὶ μόνον μετὰ τὴν τοιαύτην ἀπαλλοτριώσιν δὲν θ' ἐδικαιούτο προδήλως τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐναγομένου Δήμου ὡς ἀποφασίσῃ ἐπὶ συντελεσαμένης ἤδη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πλατείας.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ

Δήμου, ὅτι ἡ προμνησθεῖσα ὑπ' ἀριθμ. 98 τοῦ 1905 ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος ὡς ἐκδοθεῖσα ἐκτὸς τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ἐντελῶς ἀνυπόστατος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἐκτὸς τῶν ἄνω εἰρημένων, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐν προκειμένῳ ὅτι ἡ κατάληψις καὶ ἀπαλλοτριώσιν τοῦ γηπέδου τοῦ ἐναγόντος, ἐγένετο πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ 332 Νόμου διότι ἡ ὑπὸ τοῦ Δήμου ἐπικαλουμένη ὡς γενομένη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἔργῳ κατάληψις τοῦ ἐν λόγῳ γηπέδου τοῦ ἐναγόντος πρὸς κατασκευὴν τῆς πλατείας πρὸ τοῦ νόμου 332, δὲν δύναται νὰ ὑποθεθῆ ὅτι ἐπέφερε τὴν ἀναγκαστικὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπαλλοτριώσιν τοῦ καταληφθέντος κτήματος, καθόσον καὶ πρὸ τοῦ Νόμου τούτου 332 ὡς καὶ τοῦ ἐτέρου 335 περὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἰδιωτικῶν περιουσιῶν ἐνεκὶ δημοσίου ἀνάγκης, ἡ τοιαύτη ἀπαλλοτριώσιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὸ Σύνταγμα, ἄκοντος τοῦ ἰδιώτου, ἄνευ προηγουμένης αὐτοῦ ἀποζημιώσεως, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ οὐδαμῶς ὁ Δήμος ὡς καὶ ἐν τέλει τῆς προηγουμένης αἰτιολογίας ἐξέτέθη, ὅτι ἀπεξημιώθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὁ ἐνάγων, ἢ ὅτι συνήνεσεν ὀπισθόροπον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μονομερῶς γενομένην αὐθαίρετον κατάληψιν τοῦ γηπέδου του, κατὰ συνέπειαν ἢ κατάληψις τοῦ κτήματος, ὅσον νὰ λογισθῆ ὡς συντελεσθεῖσα μετὰ τὴν ἰσχύον τοῦ 332 Νόμου δημοσιευθέντος τὴν 5 Ἀπριλίου 1901, ὅτε δηλαδὴ συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1303 τῆς 21 Σεβρίου 1905 πρωτόκολλον ἐκτιμήσεως καὶ ἐγένοντο αἱ λοιπαὶ διατυπώσεις τῶν ἀρθρῶν 62 καὶ ἐπ. τοῦ νόμου τούτου, καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 340 τῆς 3 Αὐγούστου 1901 Διατάγματος ἐγκρίσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Χανίων ἐν ᾧ πε-

ριλαμβάνεται καὶ ἡ περὶ τῆς πρόκειται
ται πλατεία (Ἐπίσ. Ἐφ. τεύχος Α΄. 53
1901). ὅτε ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν
τὸ ἄρθρον 56 τοῦ 332 Νόμου, κατὰ
τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ αὐτοῦ
νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Δῆμος ἀπο-
ζημιώνει κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ἂν ἀ-
κόμη ἔλλειψη ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ
Συμβολίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Νομάρχου
πρὸ κατασκευῆς τῆς πλατείας. Κατὰ
ταῦτα ματαίως ἀποδείξεις διέταξεν ἡ προ-
εκδοθεῖσα ἀπόφασις περὶ τοῦ χρόνου τῆς
ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένης καταλήψεως,
ἀφοῦ ὁ προεκτεθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ Δή-
μου ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχει
ἔδαφος ἐφαρμογῆς τὸ ἄρθρον 56 τοῦ 332
Νόμου, ὡς γενομένης τῆς καταλήψεως
πρὸ τοῦ Νόμου τούτου, ἐξελέγχεται ἀ-
βάσιμος ἐκ τῶν προεσθημένων καὶ δέειν
ν' ἀνακληθῆ ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπὸ οὐλομένης
ἀπόψεως ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος,
ὁ ἀναγόμενος Δῆμος εὐθύνεται εἰς τὴν
πληρωμὴν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητου-
μένου ποσοῦ, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ
ἥμισυ τῆς ἀξίας τοῦ καταβληθέντος γη-
πέδου τοῦ ἐνάγοντος.

Ἀπόφασις 95 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Μᾶρκος Δημητρακάκης.

Οἰκία ἀξίας ἑλασσον τῶν 3,000 γρ. δὲν ἐκ-
ποιεῖται ἀναγκαστικῶς διὰ χρέος πρὸς τοῦ
Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, καὶ ἂν εἶνε ἐνυπόθηκος.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 356 τῆς
Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν δὲν ἐκποιεῖται
ἀναγκαστικῶς ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου κατοι-
κουμένη οἰκία, ὅταν ἡ ἀξία αὐτῆς εἶναι
ἐλάσσων τῶν 3,000 γροσίων, ὑπῆρξεν ἐ-
πιτακτικὴ καὶ ἄνευ περιορισμοῦ τινός, τρο-
ποποιηθεῖσα μόνον τὴν 29 Μαΐου 1899
διὰ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, ἦτοι ὁπότε
συμβάσει ἡ οἰκία ὑπεβλήθη εἰς ὑποθήκην,
ἐπομένως ἡ διάταξις εἶνε δημοσίας τάξεως

σκοποῦσα ν' ἀφήσῃ ἀνενόηλον, ὡς ἐν ἀ-
σύλῳ τὸν ὀφειλέτην ἐν τῷ τελευταίῳ λει-
ψάνῳ τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἡ οἰαδή-
ποτε περὶ τοῦ ἐναντίου θέλησις τοῦ ὀφει-
λέτου ὅπως ὑποθηκώσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ
πρὸς τὴν δανείστριαν ἐφεσίβλητον, ἦτοι ἡ
ἰδιωτικὴ βούλησις, δὲν δύναται ν' ἀνατρέψῃ
τὰ πρὸς προστασίαν τοῦ Δημοσίου συμφέ-
ροντος τεθέντα καὶ διὰ τὸν λόγον τούτον
εἶνε δεκτὸν ὡς νόμος βίβλιον τὸ περὶ πο-
νον τοῦ ἐφεσιένοντος ὅτι κακῶς ἡ προσβαλ-
λομένη ὀριστικῆ ἀπόφασις ἀπεφάνθη περὶ
τοῦ ἐναντίου, ἦτοι ὅτι δύναται νὰ ἐκποιηθῆ
ἀναγκαστικῶς ἡ ἐπίδικος οἰκία διὰ τὸν λό-
γον ὅτι ὁ ἐφεσιών ὀφειλέτης οἰκεία βουλή-
σει διὰ φερραγατίου ὑπέβαλεν εἰς ὑποθήκην
αὐτὴν πρὸ τῆς 26 Μαΐου 1899, χρόνον μὴ
ἀμφισβητηθέντα πρωτοδικῶς οὔτε καὶ νῦν
ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, εἰ καὶ ἡδύνατό τις
εἰπεῖν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν εἶνε δημο-
σίας τάξεως καὶ συνεπῶς ἡδύνατο ὁ ὀφει-
λέτης νὰ παραιτηθῆ αὐτῆς.

Ἀπόφασις 101 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης.

Εἰκονικὴ δικαιοπραξία καλύπτουσα σπου-
δαίαν ἰσχύνει κατὰ τὸ ἀληθές αὐτῆς πνεῦμα
ἐφ' ὅσον πληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ὡς δεῖκνυται ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ
Πρωτοδικείου Ρεθύμνης ὑποβληθείσης ὑπὸ
χρονολογίαν 9 Ἀπριλίου 1907 ἀπολογίας
τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ
προτάσεων, οὔτε ἀφοῦ πρώτον ρητῶς καὶ
εἰδικῶς ἐσηγήθη τὴν εἰκονικότητα τοῦ ὑπ' ἀ-
ριθ. 16246 τῆς 25 Ν)βρίου 1905 πω-
λητηρίου συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου
Ρεθύμνης Περτιέβ Δροβιτάκη, ἰσχυρί-
σθη δεύτερον ὅτι ὑπὸ τὴν ἐν τῷ πωλητη-
ρίῳ τούτῳ ἀναφερομένην ἀγοραπωλησίαν
τῶν κτημάτων τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐφε-
σιβλήτου Μουσταφᾶ Σμηλιάνη ὑπεκρύφθη
δωρεάν πρὸς αὐτὸν μεταβίβασις αὐτῶν ἐπὶ
τῷ τέλει ἵνα οὗτος δωρήσῃται ταῦτα καθ'

ὁμοιον τρόπον πρὸς τὰ τέκνα του, ὅπερ καὶ ἐπραξεν οὗτος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16354 τῆς 14 Φεβρουαρίου 1906 πωλητηρίου συμβολαίου τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου, δι' οὗ εἰκονικῶς ὁμολογεῖται ἐπίσης ὅτι ἐλήφθη τίμημα, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὁ ὅρων τῶ γεγονός, ὅτι μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου συνεφωνήθη, ὅμην πρῶτος ὑπὸ τὸ πρόσχημα πωλήσεως νὰ μεταβιβάσῃ δωρεὰν εἰς αὐτὸν τὰ ἐν τῷ προσβαλλομένῳ ὡς εἰκονικῶ συμβολαίῳ πωλήσεως ἀναφερόμενα κτήματά του, ἐπὶ τῷ τέλει ἕνα οὗτος ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπον μεταβιβάσῃ ἐπίσης δωρεὰν ταῦτα εἰς τὰ εἰρημένα ἄνωθι τέκνα του, ὡς ἐπραξεν ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ μνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 16354 τοῦ 1906 πωλητηρίου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Περγτέβ Δερβισάκη, δὲν ἀποτελεῖ καθαρὰν καὶ τελείαν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ὁμολογίαν, ὡς ἡμαρτημένῳ ἀποφαίνεται τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀδιαίρετον περιορισμένην ὁμολογίαν περὶ τοῦθι τὴν ὡς εἰκονικὸν προσβαλλόμενον πωλητήριον καλύπτει ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς πωλήσεως νόμιμον καὶ ἔγκυρον δωρεὰν τῶν κτημάτων τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐπὶ τῷ τέλει ἕνα ἀντιδωρήσεται οὗτος ταῦτα πρὸς τὰ τέκνα τοῦ ἐνάγοντος, ἦν ὑποχρέωσιν ἐξετέλεσεν οὗτος, ἥτοι ὁμολογίαν περιέχουσαν περιορισμὸν ὁρίωντα γεγονότα τῆ βίσει τῆς ἀγωγῆς ἀνήκουσθα καὶ ἐνόστασιν διὰ τὴν ἀγωγὴν μόνον χρησιμεύουσαν ἀποτελοῦντα, καθόσον κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 87 § 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ ὑποκριπτομένη σπουδαία δικαιοπραξία ὑπὸ εἰκονικὴν τοιαύτην, ἰσχύει ἐφ' ὅσον πληροῦνται οἱ περὶ ταύτης ὅροι τοῦ νόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἀντιταττομένης ὡς εἰρηται δωρεὰς, ἦν ὑποχρεῖται τὸ ὡς εἰκονικὸν προσβαλλόμενον πωλητήριον συμβό-

λαιον, ἐπιτετραμμένης ὑπὸ τῶν καιμένων νόμων, κατὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἐνάγοντος ἀρνηθέντος τὸν ὡς ἄνω εἰρηται τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου καὶ μὴ ἀποδεξαμένου τὸν αὐτὸν ἀδινερέτως, τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔδει νὰ ὑποχρεώτῃ τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βίσει τῆς ἀγωγῆς διὰ παντὸς νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων, τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς ὑπερβαίνοντος τὴν ἀξίαν τῶν 60 δραχμῶν, συνωδὰ τοῖς ἄρθροις 294 καὶ 260 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἡμαρτημένῳ ἐδέχθη αὐτὴν ὡς βásiμον.

Ἄριθμ. 107 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἰ. Σαουνάτσος

Ἐφεις κατ' ἀποφάσεως περὶ διαμονῆς δέον νὰ ἀπευθύνεται κατὰ πάντων τῶν συγκυρίων, ἀνεξαρτήτως τῆς δικονομικῆς αὐτῶν παραστάσεως.

Ἐπειδὴ ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν ἄρθρ. 548-556 τῆς Πολ. Δικονομίας διατασσόμενων περὶ τῶν περιπτώσεων καὶ τοῦ τρόπου τῆς διανομῆς ἐπικοίνου πράγματος, ἡ δικδικασία τῆς διανομῆς διὰ νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα δέον νὰ λάβῃ χώραν ἀναγκαίως μεταξὺ πάντων τῶν κοινωνῶν, διότι πάντες οὗτοι μετέχουσι ὡς συγκύριοι ἐνὸς ἐκάστου μορίου τοῦ κοινού πράγματος, ἡ δικονομία δὲ τούτου ἄνευ τῆς συμμετοχῆς οἰουδὴποτε συγκοινωνοῦ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κῦρος ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ δίκῃ παραλειφθέντα, καὶ συνεπῶς οὗτα ὡς πρὸς τοὺς γενομένους διαδίκους, τῶν ὁποίων τὴν μετὰ τὴν διανομὴν κυριότητα ἐπὶ τῆς λαχούτης εἰς αὐτοὺς ὁρισμένης μερίδος δύναται νὰ μὴ ἀγνωρίσῃ ὁ μὴ μεταλαχῶν τῆς δίκης, κατὰ ταῦτα δ' ἐν προκειμένῳ οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες ἐπιδιώκοντες διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῶν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου διεξαχθείσης διανομῆς ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως διαταχθῇ νέα πραγματογνωμοσύνη καὶ καταρτισθῶσι νέοι

κλήροι, ὧφειλον ν' ἀπευθύνωσι ταύτην κατὰ πάντων τῶν ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ διαδίκων, μὴ ὄντος ἐφικτοῦ ἕνεκα τῶν προειρημένων, ἂ' ἀναθεωρηθῆ ἡ γενομένη, ὡς εἴρηται διανομῇ μεταξὺ μόνων τῶν ἤδη παρισταμένων ἐν τῇ κατ' ἔφσειν δίκη διαδίκων καὶ νὰ παραμηνῆ ἰσχυρὰ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς κοινωνοὺς καθ' ὧν δὲν ἀπευθύνεται ἡ ἔφσεις, οὐδεμίαν δὲ ἔχει νόμιμον ἐπιρροὴν ἢ παρατήρησις τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι δὲν ὑπεχρεοῦντο ν' ἀπευθύνωσιν τὴν ἔφσειν των κατὰ τῶν ὡς εἴρηται συγκοινωνῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὗτοι (οἱ καθ' ὧν δὲν ἀπευθύνεται ἡ ἔφσεις) εἶχον πρωτοδικῶς τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ οἱ ἐκκαλοῦντες δικονομικὴν θέσιν, ἤτοι παρίσταντο ὡς ἐναγόμενοι καὶ ὡς τοιοῦτοι τυγχάνουσιν ὁμόδικοί των, τῶν ἐφσειβλήτων μόνων παραστάντων ὡς ἐναγόντων, καθ' ὧν καὶ μόνων συνεπῶς ὡς ἀντιδίκων ὑπεχρεοῦντο ν' ἀπευθύνωσι τὴν ἔφσειν (ἄρθρ. 581 τῆς Πολ. Δικονομίας) διότι ἐν τῇ περὶ διανομῆς διαδικασίᾳ ὡς προεῖρηται, ἕνεκα τῆς συγκυριότητος ἐκάστου κοινοῦ, ἐκτεινομένης ἰδανικῶς ἐφ' ὅλοκλήρου τοῦ διανεμητέου ἀντικειμένου πάντες οἱ συγκυριοὶ εὐρίσκονται εἰς σχέσιν ἀντιδικίας κατ' ἄλληλων, ἀδιαφόρως τῆς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης δικονομικῆς αὐτῶν παραστάσεως, ἐνάγοντος λογιζομένου ἐκείνου ὅστις πρῶτος ἤθελεν εἰσαγάγει τὴν περὶ διανομῆς αἴτησιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 552 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀπορριπτέα ἄρα ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφσεις ὡς μὴ νόμιμος κατὰ τὴν περὶ τούτου θέσιν ἕνεκα τῶν ἐφσειβλήτων.

Ἄριθμ. 113 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς I. Σαουνάτος

Καὶ ἐν τῇ σιωπηρᾷ ἀναμίσθῳσι ἀπαιτεῖται συνύπαρξις τῆς βουλῆσεως τῶν συμβαλλομένων.

Μὴ ὑπαρχούσης ἀναμίσθῳσεως, ἀφείλεται οὐχὶ μίσθωμα, ἀλλ' ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἀχρη-

σιν τοῦ πράγματος.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει του λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρειται, ἐδέξατο, ὅτι δὲν ἐπῆλθε μεταξὺ τῶν διαδίκων σιωπηρὰ ἀναμίσθῳσις τοῦ ἐν τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἐφσειβλήτου κτήματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπεῖσαν εἰδικὴν τοῦ ταμίου πρόσκλησιν, ἐφ' ὅσον ἐζητεῖτο τὸ ἐκ τῆς προγενεστέρας μισθῳσεως μίσθωμα. ἀπορριπτέον δὲ κρίνεται τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ὡς ἀβάσιμον. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου ὅτι ὁ 11ος ὅρος τῆς μισθῳσεως καθ' ὃν αὐτὸν τῇ λήξει τῆς περιόδου τοῦ ἔτους λήγει καὶ ἡ μίσθῳσις ἄνευ ἀνάγκης ἐτέρας εἰδοποιήσεως καὶ χωρὶς νὰ ἔχωσιν οἱ μισθῳταὶ δικαίωμα ἀνανεώσεως τῆς μισθῳσεως ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς ληξιάσεως ἐνοικιάσεως, ἐτέθη κατὰ μόνον τοῦ μισθῳτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀποκλείεται τὸ Δημοσίῳ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν ἐκ τῆς ἐν τῷ μισθίῳ παραμονῆς τοῦ μισθῳτοῦ ἐπελθοῦσαν ἀναμίσθῳσιν εἶνε προδήλως ἐστερημένος νομικῆς ἀξίας, διότι καὶ ἐπὶ τῆς ἀναμίσθῳσεως ὡς ἐπὶ παντὸς ἐτέρου ἀμφομεροῦς συναλλάγματος, ἀπαιτεῖται νὰ συνυπάρξῃ ἐκατέρωθεν ἢ πρὸς ταῦτα βούλησις τῶν συμβαλλομένων καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐχὶ μόνη ἡ τοῦ μισθῳτοῦ παραμονὴ ἐν τῷ μισθίῳ ἐπιφέρει τὴν ἀναμίσθῳσιν, ἀλλὰ ἡ πρὸς ταῦτα συναίνεσις τοῦ ἐκμισθῳτοῦ, ἣτις ἐκδηλοῦται, κατὰ τὸν νόμον, διὰ τῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀνοχῆς τοῦ μισθῳτοῦ ἐν τῇ χρῆσει τοῦ μισθίου τοιαύτη ὅμως ἀνοχὴ ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου δὲν συνέτρεξεν ἐν προκειμένῳ, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προμνησθέντος ὅρου τῆς μισθῳσεως, τὸ Δημοσίον ἐξέφρασεν ἐναντίαν βούλησιν εὐθὺς ἀπὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ συναλλάγματος ὅπως μὴ ἐπέλθῃ μετὰ τὴν λήξιν σιωπηρὰ ἀναμίσθῳσις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 945 τοῦ

Ἀστικῷ Κώδικος γενομένης ἐναντία; μη-
λύσεω; ἀναμίσθωσις δὲν χωρεῖ, ἐκ τούναν-
τίον συνομολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
Δημοσίου ὅτι μικρὸν πρὸ τῆς λήξεω; τῆς
περιόδου τοῦ ἔτους; προσεκήρυσε τοῦτο νέαν
μισθώσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κτήματός;
του, ἐξ οὗ ἀποκλείεται ἡ ἐκδοχή, ὅτι συ-
νήνεσε τὸ Δημόσιον εἰς σιωπηρὰν ἀναμί-
σθωσιν, ἢ ὅτι παρητήθη ἀπὸ τοῦ ὧ; εἴ-
ρηται ἐν τῇ συμβάσει τεθέντος ὅρου περιμῆ
ἀναμισθώσεω;.

Ἐπειδὴ, καίπερ μὴ ὀφειλομένου κατὰ τὰ
ἀνωτέρω συμπεφωνημένου μισθώματος, ἐν
τούτοις; ὀφείλει ὁ ἀνακόπτων ἀποζημίωσιν
διὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος,
ὃ ἀφορᾷ ἢ πρόσκλησις, χρῆσιν τοῦ κτή-
ματος; τοῦ Δημοσίου καὶ ἔδει νὰ διαταχθῆ
ἀπόδειξις πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ποσοῦ αὐτῆς,
ἀπορριπτέου ὄντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀ-
νακόπτοντος; ὅτι ἡ τοιαύτη ἀποζημίωσις
ὧ; ἀνεκκαθάριστος; δέον νὰ ἐπιδιωχθῆ δι'
ἰδιαιτέρας ἀγωγῆς, διότι κατὰ τὴν σαφῆ
διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 196
περὶ εἰσπράξεω; τῶν δημοσίων ἐσόδων
νόμου πᾶσα τοῦ Δημοσίου ἀπαίτησις; (εκ-
τός τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ὀριζομένων ἀπαι-
τήσεων ἐκ φόρων) δύναται νὰ ἐπιδιωχθῆ
δι' εἰδικῆς τοῦ ταμίου προσκλήσεω;, ἀρ-
κεῖ νὰ εἶναι ληξιπρόθεσμος; ἀδιακρίτως;
ἀν ἡ ἀπαίτησις εἶνε ἐκκαθρισμένη ἢ ὄχι.

Ἄρθ. 117 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Κατάσχεσις ἢ ἐκχώρησις ἀπαιτήσεω; ὀφει-
λομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς ἐργολάβον, ἄκυ-
ρος πρὸ τῆς συντελέσεω; καὶ παραλαβῆς τοῦ
ἔργου, ἰσχυροποιεῖται μετὰ ταύτην.

Ἐπειδὴ ἀφού κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ Θ.
Τζορτζαλῆς ἦτο πιστωτῆ; ἀπέναντι τοῦ
Δήμου, νομίμως ὁ ἐφεσίβλητος; ὧ; δανει-
στῆς τούτου (τοῦ Θ. Τζορτζαλῆ) δύναται
τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1222 (1905) ἀποφάσεω;
τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐπέβαλε κατὰ-

σχέσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιδικασθέντος; αὐτῷ πο-
σοῦ διὰ τῆς τριτανακοπόμενης; ἀποφάσεω;
(ἄρθρον 789 Ἀστ. Κώδικος; καὶ 346 Πολ.
Δικονομία; τοῦ 1880) αὕτη δὲ ὧ; προη-
γηθεῖσα τῆς ἐκχώρησεω; ἐπικρατεστέρα
ταύτης ἐστὶ, καθόσον ἀπὸ μὲν τῆς κατα-
σχέσεω; ὁ ὀφειλέτης του δὲν ἠδύνατο πλέον
νὰ διαθέσῃ τὸ κατασχεθὲν ποσόν, ἢ δὲ κα-
τάσχεσις; ἐπιφέρουσα ἀναγκαστικὴν ἐκχώ-
ρησιν πραγματοποιουμένην διὰ τῆς ἐπι-
κυρούσεω; αὐτῆν ἀποφάσεω; τοῦ Δικαστη-
ρίου, καθίστασθιν ἐπικρατέστερον ἐκδοχέα
τὸν κατασχόντα τοῦ μεταγενεστέρω; τοι-
ούτου (Οἶκον. Ἐγχ. § 269 Καλλ. Ἐνοχ.
§ 435) ὅθεν ὁρθῶς περὶ τούτων ἔκρινεν ἡ
ἐκκαλούμενη καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ
ἐναντίου τῆς ἐκκαλούσεω; παράπονον ὧ; μὴ
βάσιμον.

Ἐπειδὴ ὁ τῆ; ἐκκαλούσεω; ἰσχυρισμός
ὅτι ἄκυρός ἐστιν ἡ κατάσχεσις ἢ ἐπιβλη-
θεῖτα ὑπὸ τοῦ ἐφεσίβλητου Δημ. Παυλάκη
δυνάμει τοῦ ἄρθρου 64 τοῦ Νόμου 356
καθ' ὃ ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις; καὶ κα-
τάσχεσις τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν
ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν αὐτοῦ διατελούντων
νομικῶν προσώπων ὀφειλομένων εἰς τοῦ;
ἐργολάβου; ἀνπλαμβάνοντα; τὴν κατα-
σκευὴν ἢ ἀνκαίνισιν ἢ ἐπισκευὴν οἰουδή-
ποτε ἔργου κλπ. ἀπορριπτέο; ἐστίν, καθ'
ὅσον αὕτη ὧ; καθολικὴ διάδοχος; τοῦ Κε-
φαλιανῆ (ὕψ' ἦν παρίσταται ἰδιότητα) εἰ-
δικοῦ τούτου διαδόχου τοῦ ἐκχωρητοῦ
Θ. Τζορτζαλῆ, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῆ
ἀκυρωτικὰ; ἐνστάσεις; τὰ; ὁποῖα; οὐδὲ ὁ
δικαιοπάροχος; τῆς ἐκχωρητῆς; δύναται
πλέον νὰ ἔχῃ ἐνεκα τῆς τελεσιδικίας; τῆς
κατ' αὐτοῦ ἀνακοπόμενης; ἀποφάσεω;, ἢ
δὲ τριτανακοπῆ; τῆ; ἀπέβινεν ἐξεταστέα
μόνον ἐφ' ὅσον ὧ; βάσιν εἶχεν ὅτι ἡ κατα-
σχεθεῖσα ἀπαίτησις; ἀνήκει αὐτῷ πραγμα-
τικῶς; καὶ οὐχὶ τῷ ἐκχωρητῆ; ἄλλως; ἐν
ἢ περιπτώσει; ἦσκει αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἰδιό-
τητα ἐκδοχέω; τῆς ἀπαιτήσεω;, δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐξετασθῆ; λόγῳ τοῦ δεδικασμένου

κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ, δεσμεύοντος καὶ αὐτὴν ὡς γενομένην εἰδικὴν διάδοχον διαρκούσης τῆς δίκης ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀνακοπτομένη ἀπόφασις (Οἰκονομ. Ἐγγειρ. § 272 Σημ. 10 ἐν τέλει Καλλ. Ἐνοχ. § 555) ἀλλὰ καὶ ἂν κατὰ τὴν ἡσσονα γνώμην τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὸ δεδικασμένον τοῦ ἐκχωρητοῦ δὲν τὴν δεσμευῆ ὅπως προτείνῃ τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἔνστασιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοῦτο δὲν ἀντιτάσσεται κατὰ τοῦ διαρκούσης τῆς δίκης γενομένου διαδόχου παρὰ μόνον κατὰ τοῦ μετὰ τὴν δίκην, πάλιν ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος ἐστὶν αὕτη κατὰ τὴν σχετικὴν περὶ τούτου νόμιμον πρότασιν τῶν ἐφεσιβλήτων τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς πρωτοδικῆς καταθεθείσας προτάσεις των, ἐπικαλουμένων δὲ καὶ ἤδη, ἀφου ἀναφέροντο οὗτοι καὶ εἰς τὰς πρωτοδικῆς προτάσεις των διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου καταθεθεισῶν, καθόσον ἡ διάταξις τοῦ ἀνωτέρου Νόμου καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις καὶ κατάσχεσις κλπ, προδήλως ἀφορᾷ οὐχὶ εἰς τὰ τετελεσμένα καὶ παρελημμένα ἔργα, ἀλλὰ εἰς τὰ ὑπὸ ἐκ. ἐλεσιν καὶ μήπω περατωθέντα καὶ εἰς τὸν ἐργοδοτὴν παραδοθέντα, καὶ τοῦτο εὐλόγως κατὰ τὸν ἐνδεικνυόμενον τοῦ νομοθέτου σκοπὸν, ὅστις κυριώτατα διὰ τῆς διατάξεως ταύτης προτίθεται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπρόσκοπτον ἐξακολούθησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν δι' ἔργολαβίας ἐκτελεστῶν δημοσίων ἢ δημοτικῶν ἔργων, παρεχομένης πρὸς τοῦτο ἄνευ ἐμποδίου τινὸς τῆς προσδιωρισμένης ἀναγκαστικῆς δαπάνης τῆς εἰς τοὺς ἀναλαβόντας ταῦτα ἔργολάβους ὀφειλομένης κατὰ λόγον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται οὗτοι εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν δανειστῶν αὐτῶν, ὅπερ προφανῶς θά ἦτο ἀνυπέβλητον κώλυμα διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, ὅπερ ἀκριβῶς ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ προλάβῃ ἀπαγορεύσας τὴν ἐκχώρησιν καὶ κατάσχεσιν τῶν ὀφειλομένων εἰς τοὺς ἔργολάβους διὰ τὰ

ἀρξάμενα καὶ μὴ ἐκτελεσθέντα ἔργα· ἀφου ὁμῶς αὕτη αὕτη ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐπὶ τῇ προνοίᾳ ὅτι οἱ ἐφεσιβλήτοι ἠθέλον προτείνει τὸ ἄκρον τῆς ἐκχώρησεως τῆς γενομένης πρὸς αὐτὴν, δικτείνεται ὅτι καθ' ὃν χρόνον τῇ ἐξεχώρηθη ἡ ἀπαίτησις, εἶχε περατωθῆ καὶ παραδοθῆ τὸ ἔργον, ἐπικαλεῖται δὲ πρὸς τοῦτο τὸ ἐκχωρητήριον ἐν ᾧ πράγματι ἀναφέρεται τοῦτο, ἔπεται ὅτι δι' ὃν λόγον ἰσχυρὰ ἡ ἐκχώρησις ἐστὶ. διὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης καὶ ἡ κατάσχεσις ἔγκυρος ἀποβαίνει, ἦτοι διότι αὕτη ἐγένετο ὅτε τὰ ἔργα εἶχον ἐκτελεσθῆ κὶ παραδοθῆ, καὶ ἂν ὑποτεθῆ δὲ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχεσεως ἀκριβῶς δὲν εἶχον ταῦτα παραδοθῆ, ἀφου παρεδόθησαν πρὸ τῆς ἐκχώρησεως, ὡς διατείνεται καὶ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συμβολαίου, ἡ τυχὸν ἀκύρωσις ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις ἰσχυροποιεῖται διὰ τῆς πρὸ τῆς ἐκχώρησεως γενομένης παραλαβῆς τῶν ἔργων.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Κανία